

کارگردانی و دراماتورژی

سوزاندن خانه

یوجنیو باربا
ترجمه‌ی محسن تمدنی نژاد

سرشناسه: باربا، یوجنیو، ۱۹۳۶ - م. Eugenio, Barba

عنوان: کارگردانی و دراماتورژی: سوزاندن خانه/یوجنیو باربا؛ محسن تمدنی نژاد.

مشخصات نشر: تهران، نشر باران، ۱۳۹۸.

مشخصات فیزیکی: ۴۸۰ صفحه، ۱۳ در ۲۱/۵ س.م.

شابک: ۹۷۸-۶۰۲-۱۱۴-۱۱۰-۲

وضعیت فهرست نویسی: فهرست نشده

یادداشت: عنوان اصلی: Bruciare la casa ; Origini di un regista 2010

یادداشت: کتاب حاضر از مترجم فلسفه با عنوان

"On directing and dramaturgy; burning the house"

به فارسی برگردانده شده است

عنوان دیگر: سوزاندن خانه

موضوع: نمایش - تهیه و کارگردانی

موضوع: Theater Production and direction

موضوع: نمایش - فلسفه

موضوع: Theater -- Philosophy

شناسه افزوده: تمدنی نژاد، محسن، ۱۳۶۵ - مترجم

رده بندی کنگره: ۷۳۹۷ ک۲ ب/۵۳ PN

رده بندی دیویی: ۷۹۲/۰۲۳۲

شماره کتابشناسی ملی: ۵۵۸۱۹۸۳

بیا بااربا

نارگردانی و دراماتورژی؛ سوزاندن خانه

محسن تهرانی

چاپ کم

ترجمه‌ی رسم‌نستار ۱۳۹۹

حروف‌نگاری و سفح‌آرایی: نشریان (پریا اسماعیلی)

ویراستار: علی تدین نمونه‌نشان؛ فرهاد گلچین

شمارگان: ۱،۱۰۰ نسخه

چاپ و صحافی: فرهنگ‌بان

همه حقوق چاپ و نشر این کتاب محفوظ است

مدیریت هنری و طراحی گرافیک:

استودیو ملی

امید نعم‌الحبيب / مهسا قلی‌نژاد

مرکز پخش: پخش بان

انقلاب، خیابان بزرگمهر، پلاک ۲۲، طبقه‌ی اول،

تلفن: ۰۲۱-۶۶۴۱۸۱۸۳

فروش اینترنتی:

www.baan.pub و www.agahbookshop.com

۸۸،۰۰۰ تومان

[instagram.com/baanpublishers](https://www.instagram.com/baanpublishers)

کاغذ «بالک»، همراه طبیعت

فهرست

۱۷	سپاسگزاری
۲۱	پروlogue
۳۳	مقدمه: کشتزار خشت‌افشان

	۱. آیین تهی
۴۳	واژه / پل‌ها
۴۷	از کجا می‌آیم؟
۵۵	کثرت دراماتورژی‌ها

	میان پرده‌ی اول
۶۹	فرزندان سکوت

	۲. دراماتورژی اندامگانی به مثابه سطحی از اندام‌بندی
۸۳	دراماتورژی بازیگر
۱۰۳	آیین بی‌نظمی
۱۱۳	دراماتورژی صدا
۱۲۳	دراماتورژی فضا
۱۳۳	برای زندگی و ارتش آماده شو
۱۳۹	لحظه‌ی حقیقت

میان پرده‌ی دوم

روایت بازیگران، توضیح کارگردان ۱۵۱

۳. دراماتورژی روایی به مثابه سطحی از اندام بندی

تفکر خلاق ۱۹۵
از نظر تا بصر ۲۰۳
چه کسی مرا به این جا رساند؟ ۲۱۳
گره‌ها ۲۲۱
هم‌زمانی: روایت کردن براساس قوانین فضا ۲۲۷
اشو: شنا در حضوری مداوم ۲۳۵
خاک، ساه، اودین ۲۳۹
ن نه، نینه‌ی روایی ۲۴۹
مرکز کتاب ۲۶۳
کارکردن برآمد مت، کارکرد با متن ۲۶۷

کائوسموس

۲۸۱
زنجیر شده به یک پارو ۳۰۹

میان پرده‌ی سوم

بیست سال بعد ۳۱۵

۴. دراماتورژی احضارگر به مثابه سطحی از اندام بندی

راه آهن سراسری سیبری ۳۵۱
منطقه‌ی گرمسیری خاطره ۳۵۷
بادهایی که می‌سوزانند ۳۶۵
دراماتورژی تماشاگر ۳۷۷
نظم فزار ۳۸۳
سایه‌ها هم چون ریشه‌ها ۳۸۷

میان پرده‌ی چهارم

روایت‌های یک دفترچه‌ی یادداشت ۳۹۱

۵. تناتر از بند رسته

۴۰۷	سوزاندن خانه
۴۱۱	یک دراماتورژی از میان دراماتورژی‌ها
۴۱۷	نامه‌ی کارگردان به دوست و مشاورش ناندو تاویانی
۴۲۵	تاخت و تازها و یورش‌ها
۴۲۹	اپیلوک
۴۳۱	سخن آخر
۴۳۹	پیوست
۴۴۳	تداویر
۴۷۵	نمایه

قدمه
گشت باغ نقاش

صدایی باوقار

صدای قدم‌های دخترکی که با کفش‌های درخشان

در میان راهرویی تاریک راه می‌رود

— کارن پرس^۱، سرودنامه‌ی قناری^۲

یک طراحی قدیمی وجود دارد که نقاشی را در حال کار نشان می‌دهد. یوانه به نظر می‌رسد. هم‌زمان با پنج قلم‌مو کار می‌کند: یکی در دست راست، یکی در دست چپ، یکی بین انگشت پایش، چهارمی بین انگشت پای دیگرش و پنجمین قلم‌مو در دهانش. هر قلم‌مو مستقل از بقیه کار می‌کند. ما شاهد برآمدن پنج دنیای موازی، خودآیین و منسجم هستیم. آیا نقاش در حال

1. Karen Press

2. The Canary Songbook

نمایش متد کاری خودش است یا آشکارا یک پریشانی درونی یا اختلالی
تعمدی را بیرون می‌ریزد که می‌تواند سبب زایش پیوندها، مواجهه‌ها، طرح‌ها
و تنش‌های غیرقابل پیش‌بینی شود؟

این طراحی اثر کاتسوشیکا هوکوسای^۱ است. او آفریننده‌ی سی‌هزار چاپ
و نقاشی است که آثارش همواره با سبک‌شکنی و تنوع‌های سبکی همراه بوده
است. او برای هر تغییر سبکی، یک نام تازه در نظر می‌گرفت. (نیچه، پیکاسو
و باب دیلن چقدر از این نام‌ها داشتند؟ میرهولد و گروتفسکی چطور؟) تنوع
هوکوسای در استفاده از این نام‌ها، نشانگر تلاش او در نوآوری و گریزهایش
از تکرار است.

او، گروه ب این، شاعر و خطاط هم بود. در کهنسالی از نوشتن و
انتشار آثار را رتیک و حتا مستهجن لذت می‌برد. او در سال ۱۸۹۴ در سن
هشتادویک سالگی دست‌دست و این یکی از آخرین هایکوهای اوست:

می‌نویسم
پاک می‌کنم
از نو می‌نویسم
باز هم پاک می‌کنم
و سپس شکوفه‌های خشخاش.

اغلب این چند سطر را به این خاطر نقل می‌کردم که برایم یادآور بیاری
از موقعیت‌هایی است که در تمرین‌هایم رخ می‌دادند و دیگر این که مرا
شانه‌به‌شانه‌ی تکنیک‌های هنرمندانه‌ی گل‌کاری قرار می‌داد. گل‌های
بسیاری هستند که گاهی وقتی از شاخه جدا می‌شوند برای مدتی طولانی
زنده می‌مانند یا وقتی آن‌ها را پیوند می‌زنند، می‌توانند در زمینی متفاوت از
خاستگاه‌شان رشد کنند. گل‌هایی هم هستند که وقتی چیده و یا پیوند زده
می‌شوند، پژمرده می‌شوند و می‌میرند. اگر تلاش کنیم زیبایی خیره‌کننده‌ی
خشخاش را به چنگ بیاوریم و آن را به گلدان خانه یا گلخانه‌ی باغچه‌مان

انتقال دهیم، ظرف چند دقیقه پژمرده می شود و می میرد.

روش هایی تکنیکی وجود دارند که به سادگی می توانند از شخصی به شخص دیگر منتقل شوند و در قواعدی شفاف خلاصه شوند. در حرفه ای ما، این قواعد سبب ساز زمینه ای عینی می شوند. در انتها علیه نقطه ای مقابل این قواعد، حرارت و گرمایی شخصی وجود دارد که هر فرد را از دیگری متمایز می کند. درجه حرارتی بی نظیر که تنها متعلق به خود او (مرد یا زن) است و نگاهی که تقلید شود به پارودی تبدیل می شود.

در میانه ای این دو، کشتزار خشخاش است. در این جا ما تکنیک هایی را کشف می کنیم که شخصیتی دوگانه دارند. در یک سو واجد تمام ویژگی های مجرمانه ای، اطلاعات و مهارت ها هستند که به مثابه قوت و فن تکنیکی تعریف می شوند. در سوی دیگر، این تکنیک ها آن چنان وابسته به محیطی هستند که در آن ریشه می گیرند، افته اند که نمی توانیم احکام مطلق را از آن ها استخراج کنیم.

تکنیک های کارگردان، به گونه تعلق دارند.

در هر رشته ای هنری یک معیار دقیقاً ذهنی وجود دارد. با این حال بخشی از آن نیز هست که می تواند به عنوان دانشی عینی (مبنایی که امکان ساخت یک اثر شخصی را میسر می کند) از زندگی، شرایط کاری و سبک هنری شخصی جدا شود.

کارگردانی، کاری آن چنان خاص است که صرفاً می تواند در ارتباط با یک محیط بخصوص تئاتری تعریف شود. کارگردان چیست؟ در سریال ها، کارگردان کسی است که به بازنمایی انتقادی/زیبایی شناسانه، یک متن اهمیت می دهد؛ در دیگر زمینه ها، کسی است که از هیچ، یک اجرا می سازد. در برخی موارد، کارگردان، هنرمندی است که تصور تئاتری خود را دنبال می کند و در اجراهای گوناگون و با همکاری که تغییر می کنند، این تصور را تحقق می بخشد. در دیگر موارد، یک حرفه ای شایسته است که می تواند میان عناصر ناهمگون اجرا هارمونی ایجاد کند. در برخی محیط ها، کارگردان هنرمندی خانه به دوش است که در جست و جوی یک کمپانی است تا موقتاً به شکلی قانونی کار کند. در برخی محیط ها هم کارگردان به شکلی نظام مند

همواره با گروهی یکسان کار می‌کند که غالباً خود او رهبری‌شان را بر عهده دارد و مسئول آموزش و پرورش بازیگران است. بسیاری هستند که کارگردان را به عنوان یک هماهنگ‌کننده‌ی مجرب در نظر می‌گیرند. برخی دیگر اما او را در مقام مؤلف حقیقی اجرا و نیز نخستین تماشاگر آن می‌شناسند که تصمیم نهایی با اوست.

امروز، در نظر من، کارگردان کسی است که کارشناس واقعیت‌های زیر اتمی و درونی تئاتر است، مرد یا زنی که با روش‌های واژگون‌سازی پیوندهای مشهود میان مؤلفه‌های مختلف یک اجرا، دست و پنجه نرم می‌کند. کسی از دست وردهای بزرگ تئاتر قرن بیستم، رشد و شکوفایی مدل‌های مسکال، تئاتر، برخی درون بوم‌های تئاتری بوده است که به واسطه‌ی تنوع و گوناگونی (ایی جا و آن جا) گسترش یافته‌اند. امروزه، نه یک سنت بلکه سنت‌های کوچک بسیاری و نه یک قاره بلکه مجمع‌الجزایری وجود دارند که تئاترهایی با سبک‌ها و ارزش‌های ناهم‌هنگ در آن‌ها زیست می‌کنند. این تئاترها در تکنیک‌ها، فرماندهی، ارتباط اقتصادی، منش و تشخیص اجتماعی با هم تفاوت دارند. اغلب، نه اهداف‌شان قابل مقایسه‌اند و نه تماشاگران‌شان.

واژه‌ی تماشاگر را به عمد به کار می‌برم. تا آن‌جا که واژه‌ی «مخاطب» استفاده نکرده‌ام. گروتفسکی تأکید داشت که بازیگر نباید برای مخاطب بازی کند بلکه می‌بایست برای تماشاگر بازی کند. او می‌کشد، واژه‌ی مخاطب مفهومی جامعه‌شناسانه دارد یا شکلی از روان‌شناسی جمعی را به ذهن متبادر می‌کند که جایگزین استقلال اندیشه‌ی شخص می‌شود. بین این‌ها تفاوت دربردارنده‌ی اوضاع و احوال انقلابی دهه‌ی ۱۹۶۰ بودند. علاوه بر این، این حرف‌ها در لهستان زده می‌شدند، کشوری با رژیمی سوسیالیستی که نه تنها بر متحدالشکل کردن رفتار شهروندان پافشاری می‌کرد بلکه می‌خواست ذهن و ضمیرشان را نیز یک‌شکل کند. بالین حال، گروتفسکی و رای اوضاع و احوال تاریخی، بینشی پیامبرانه داشت و تاریخ کلی تئاتر را در نظر می‌گرفت.

۱. enclave: در جغرافیای سیاسی، سرزمین یا بخشی از یک سرزمین است که به طور کامل در احاطه‌ی قلمرویی خارجی (از یک ایالت دیگر قرار گرفته) است. م.